

ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟ τινων ἡμερῶν εἶχαμεν κηδεύσει τὴν νεαράν καὶ ὥραϊαν σύζυγον τοῦ γέροντος διευθυντοῦ τοῦ ταχυδρομείου μας Γλυκοπιπέρη. Ἀφοῦ τὴν παρεχώσαμεν, διηυθύνθημεν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν παράρτημα, νὰ τὴν «μνημονεύσωμεν», κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν προγόνων καὶ πατέρων μας.

Ὅταν ἔφεραν τῆς τηγανίτες, ὁ γέρω - χηριὸς εἶπε μὲ πικρὰ δάκρυα :

— Ἡ τηγανίτες εἶνε ἔτσι ῥοδοκόκκινες, σὰν τὴ μακαρίτισσα. Εὐμορφες σὰν ἐκείνην! Θαρρεῖς πῶς βλέπεις τὰ μάγουλά της!

— Ἀλήθεια, εἶπαμεν ὅλοι ἐκ συμφώνου, ἡ γυναῖκα σας ἦτο πραγματικῶς ὥραϊα... Γυναῖκα πρώτης ποιότητος!

— Ναί... ὅποιος τὴν ἔβλεπε, τὴν ἐθαύμαζε... Ἀλλά, κύριοι, τί τὰ θέλετε, ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα ὄχι διὰ τὴν καλλονὴν της καὶ τὸν καλὸν της χαρακτῆρα. Αὐτὰ εἶνε ιδιότητες ἔμφυτοι εἰς ὅλην τὴν γυναικεῖαν φύσιν καὶ τὰ ἀπαντᾷ κανεὶς ἀρκετὰ συχνά εἰς τὸν κόσμον. Τὴν ἀγαποῦσα γιὰ ἄλλην ιδιότητα τῆς ψυχῆς. Παραδείγματος χάριν, ἀγαποῦσα τὴν μακαρίτισσα, ποῦ ὁ θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν της, διότι ἦτο πιστὴ σύζυγος. Πιστὴ εἰς ἑμένα τὸν ἐξηντάρη, ἂν καὶ ἐκείνη μόλις ἦτο εἴκοσι χρόνων. Πιστὴ σ' ἑμένα τὸ γέρο!

Ὁ διάκος, ὅστις συνέτρωγε μαζί μας, μὲ εὐγλωττον μούγκρισμα καὶ ξηρόβηχα ἐξέφρασε τὴν ἀμφιβολίαν του.

— Δὲν τὸ πιστεύετε λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ὁ χηριός.

— Ὅχι πῶς δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ταραγμένος ὁ διάκος, — μὰ ἔτσι... Σήμερα ἀρέσουν κάπως στῆς νέες γυναῖκες... τὰ ῥαντεβοῦ, τὰ ξυνά...

— Ἀμφιβάλλετε, καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω! Τὴν πίστιν της κρατοῦσα μὲ διάφορα μέσα, σὰν νὰ εἰποῦμεν, στρατηγικῆς φύσεως, ἓνα εἶδος ὀχυρωματικῆς. Μὲ τὴ συμπεριφορὰ μου καὶ τὸν πονηρὸ χαρακτῆρα μου, ἡ γυναῖκα μου δὲν μποροῦσε

νά μὲ ἀπατήσῃ σὲ καμμιὰ περίστασι. Μεταχειριζόμενον τὴν πονηριὰ πρὸς διαφύλαξιν τῆς συζυγικῆς μου κοίτης. Ξεύρω καὶ λόγια συνθηματικά, καὶ μόλις τὰ εἰπῶ — πάει, τελείωσε, μπορῶ νὰ κοιμοῦμαι ἤσυχος...

— Καὶ τί λόγια εἶνε αὐτά;

— Ἀπλούστατα. Διέδοσα εἰς ὅλη τὴν πόλιν μιὰ κακὴ φήμη, ἡ ὁποία σὰς εἶνε ἀρκετὰ γνωστὴ. Εἰς τὸν καθένα ἔλεγα: «Ἡ γυναῖκα μου Ἑλενίτσα ἔχει ἀθεμίτους σχέσεις μὲ τὸν ἀστυνόμον μας Νταῆ». Αὐτὸ ἔφθανε. Ποιὸς νὰ τολμήσῃ νὰ τῆς κάμῃ κόρτε ποῦ ἔτρεμε τὸ θυμὸ τοῦ ἀστυνόμου. Μόλις τὴν ἔβλεπαν ἀπὸ μακρυνά, ἔπαιρναν δρόμον καὶ τραβοῦσαν ἀπ' ἄλλου, γιὰ νὰ μὴ περάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Νταῆ. Χε-χε-χέ. Καὶ πραγματικῶς, ὁποῖος θὰ τὰβαζε μὲ αὐτόν, δὲν θᾶμενε διόλου εὐχαριστημένος· πέντε πρωτόκολλα θὰ τοῦκαμνε ἐπὶ παραβάσει τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων. Ἄν ἔβλεπε ἔξαφνα τὴ γάτα σου νὰ περπατῇ ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή, στὸ δρόμον, θὰ σοῦκαμνε πρωτόκολλο, σὰν νὰ ἦτο κανένα γουροῦνι.

— Λοιπὸν ἡ γυναῖκα σας δὲ ζοῦσε μὲ τὸν ἀστυνόμον; ἠρωτήσαμεν μὲ ἐκπληξιν, παρατείνοντες κάθε λέξιν.

— Ὅχι, ἦτο πονηριὰ μου... χε-χέ... Αἶ, λοιπὸν, καλὰ τὴν ἔφκιασα σὲ σὰς τὴ νεολαία; Αὐτὸ δὰ ἴσα-ἴσα...

Παρήλθον τρία λεπτὰ σιωπῆς. Ἐκαθήμεθα σιωπῶντες καὶ συλλογιζόμενοι μὲ πικρίαν καὶ ἐντροπὴν ὅτι μὲ τόσῃν πονηριᾷ μᾶς ἠπάτησε αὐτὸς ὁ χονδρός, κοκκινομύτης γέρος. Αἴφνης ὁ διάκος ἐμουρμούρισε:

— Ἄχ! ἔννοια σου! δὲ θὰ τὸ φέρῃ ὁ διάβολος νὰ ξαναπαντρευθῇς!

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀντ. Τζέχωφ)

ΚΩΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Σ Ε Π Ε Ρ Β Ο Λ Ι

*Μέσα σὲ περβόλι κιτρολεμονιές,
καὶ τὰ κίτρα κόβουν τρεῖς ὁμορφομηές.*

Καὶ τραγοῦδι ἡ πρώτη ἀρχινάει γλυκό.

— «Στάσου, κάνει ἡ ἄλλη, σάλπιγγα ἀγροικῶ».

— «Ὁ καλὸς μου φεύγει, ἡ στερνὴ λαλεῖ,
πάει νὰ πολεμήσῃ σὴν Ἀνατολή.

*«Τὴν καρδιά μου θᾶχῃ, πίσω ἂν ξαναρθῇ,
τὰ πικρά μου δάκρυα ἂν μου σκοιτωθῇ.*

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ